אבל בתרי סדרי לא קמ"ל אמר ר' הושעיא

לאחריות מתכפר ש משתי חטאות לאחריות מתכפר ₪

באחת מהן וחבירתה רועה אליבא דמאן

אילימא אליבא דרבגן השתא המפריש

לאיבוד אמרי רבגן לאו כאיבוד דמי לאחריות

מיבעיא אלא אליבא דר"ש סיהאמר ר"ש

חמש חמאות מתות אלא אליבא דרבי םכי

אמר רבי באיבוד אבל האחריות לא תנן

ם המפריש חמאת והרי היא בעלת מום •

מוכרה מומביא אחרת תחתיה ר"א בר"ש

אומר אם קרבה שניה קודם שנשחמה

ראשונה תמות שכבר כיפרו בעליה קא ס"ר

דר' אלעזר בר"ש כרבי סבירא ליה ואפילו

באחריות נמי לא דלמא ר"א בר"ש כאבוה

סבירא ליה דאמר חמש חמאות מתותף תנן

סבלפי שאין חמאת מצבור מתה הא דיחיד

מתה (6) מוֹאן אמר רב בעלי חיין אינן נידחין

. כשהוא מתכפר בשני שבזוג ראשון מתכפר

שואידך הוה ליה אחריות וקתני דיחיד

מתה [ב] זרב למעמיה סגדאמר מצוה בראשון

תני רב שימי בר זירי קמיה דרב פפא אבדה

בר.

מסורת הש"ם

מנחות דף פ ע"ח. ש"ח,
פסחים צו: יומא סה. [לקמן כה.
ע"ש], צ) [לעיל טו. וש"ון, ג) לעיל
כב: ע"ש, ד) [לעיל טו. טו. כב.,

ל) ניומא סד.ן, ו) נעי תוס׳

מנחות דף סג ע"ב ד"ה מפשיט.

מנחות דף סג ע"ב ד"ה מפשיט. בכורות דף לג ע"ה. ש"תן; בכורות לג., ל) בטורת לג., ל) סט לג. ב"ה"ם, ש"תן; לע"ב, ל) ככורות לג., ל) שס לג. לע"ב, ל) עש ככורות לג"ב, ל) ע"ב די הים פסק. בכורות לף לע"ב ל"ב מוסף לו מוי בכורות ל"ב מה"ב ל"ב פסק. (רש"ש), ש"מן; ל) ע" ב" פסק. (רש"ש), מ" בכורות לה. נש"ב לה"ב פסק. (רש"ש), מ"ב בכורות לה. נש"ב ל"ב "ב"ב מחת: בכורות לה. מ"ם (לע"ל ית. מ"ם (לע"ל ית.

וש"נ],

בו א מיי׳ פ״ד מהל׳ פסה״מ

בו ב מיי שם הלי א: : מיי׳ שם הני ח: : מיי׳ פ״ד מהל׳ קרבן פסח הלכה ו וכאידך מ״ד: במ ד מיי׳ פ"ג מהל' יו"ט

הלכה ו טוש"ע א"ח סימן תלט סעי' א: מיי' פ"א מהלכות בכורות ה מיי׳ פ״ח מהככות בכורות הל' יט עי׳ כ״מ טוש״ע יו״ד סימן שו סעיף א:

לא ו מיי׳ שם הלכה ג וכב״ה: לב ז מיי׳ פ״א מהל׳ איסורי

שינויי נוםחאות

ל] מיבעיא. ל"א י"ל אבודה בשעת הפרשה רועה שתי חטאות לאחריות לא כ"ש (ש"וו) בן דר"ש והא אמר ר"ש (ש"מ) ג] וכי (צ"ק) ד] אכל באחריות לא. (צ"ק) דן חבל באחריות נח. ל"א עד כאן לא קאמר רבי אלא שנמלא בשעת הפרשה דמתה אבל שמי חטאות לאחריות לא (ש"ח) ה] מוכרה ויביא בדמיה לחרת ר"א בר"ש כו' שכבר כיפרו הבעלים (ש"ח) ו] מתות. ל"ל והא הכא דליכא למימר מצור הטח שכתו לפיכו למינור מנחש בראשון דראשונה בעלת מום היא וקתני תמות אלמא קדושת דמים דחית מאי לאו אפילו רבי סבר לה כי הא. לא ר׳ אלעזר בר׳ שמעוו כי שת, נו ר' מתשו פני שנושון סבר לה כאבוה תנן וכו'. תנן לפי שאין וכו', בס"א הוא מהופך וזה התנן הוא קודם תנן דלעיל וכן גירסת הרגמ"ה ז"ל (ש"מ) ון מטאת הצבור זן מטחת הצבור מתה (ש"ח) תן ל"ל ואמר ען וחידן היי ליה כמפריש לאחריות. בס"י כתוב ל"א והויא ליה כשתי חטאות לאחריות (ש"ח) ין ככ סבר לה כר׳ יוסי דאמר מצוה בראשון והויא ליה כמפריש בי אשון ווויא ליו במפרים לאיבוד וכל המפריש לאיבוד כאיבוד דמי תני רג שימי נר זעירא קמיה (ש־מ) יל] רועה נר זעירא קמיה (ש־מ) א"ל קו"ח (ש"ח) יכן כפסולי המוקדשין דאלימי כו' אכל בכור דלא אלים למתפס פדיונו לא (ש"ח) יגן ל"ל כיון דעדית ליה טפי ופריק וכו' (מ"ו) יד] וזכין ה"נ אי שרית ליה להרגיל טפי ופריק (ש"מ) טון ול"ל משמיה בבכורות לג: ל"ק], **טו]** נמי כפרו הבעלים באחרת והיא מתה הס"ד ומה"ד לשון זה פשוט ל"א כרבי ותה"ד לשון זה פשוט ל"א לרבי מק"ל והיה" לשון זה פשוט ל"א לרבי מק"ל והיה" ישן ברים את מק"ל היה" ישן ברי ל"ק מה"ל ואח"ל מה"ל כמה"ל כשהול, (צ"ש) כן לאיבוד ההתיללת הפכישמו של שו לל שוט לך התחיללת הפכישמו של שו לל השוט בך התחילת השתחם להיחה ללל לשוט בך התחילה השתחם לא לא מו נוכר של היינה בלא לל ליינונים בלא לל בי נוכר ביינולד ביינונים בלא לל ביינונים בלא ביינונ שיאבד (ש״מ) לא] אלא לשם איבוד בדי (צ"ק) לכן בעי הוה מתכפר בהלי דשייר ליכל (ש"מ) לגן נ"ל ופוטטו וגי׳ ל"ק והופשטו לדן שלם כשמתחיל להפשיט לדן שלם כשמתחיל להפשיט חותכו נסכין. תינת כשמפשיטו נמחה (ש"מ) להן מפשיטו (צ"ק) לו] קודם הקרבת השניה (ש"מ) לו] דם"ד כי היכא. (צ"ק) לו] דם"ד כי היכא. (צ"ק) לו] וסיפל כללכ"ש (ש"מ) לט] פדיונו. בקדושתו ליקרב מפדיונו דמו וחלבו ואימורין מפדינו דמו החכב ואימורין כדין בכור (ש״מ) לן שעוס המפוח על הנהמה בעודו נמחונר כלי"ל (ש״ה) לאן ולא שחיט להו עד (ש״ה) לכן מהא לרי אנא וחשיב ליי כו' (צ״ק) לגן שאינה (צ״ק) לד ל״ל יש עליה

רבינו גרשום (המשר)

לשום אותו צורך וביו"ט אסור

ונורק דמה של תמימה קודם וליי הבילות המוכם. אלמא לר"א בר"ש אע"ג דשחטה לבעלת מום דהיינו פסולי המוקדשין בקדושה קאי שנאכל הכשר של בעלת מום תצא לבית השופה. אלמא לריא בר"ש אנ"ג דשחטה לבעלת מום היינו פסולי המוקדשין בקדושה קאי אנ"ג דנפדה אי נורק דמה של תמימה קודם אכילתו תצא לבית השופה: ונוקבה אודי ואדד. לבכור ולפסולי המוקדשין כ"ש ונימא כי היכי דסבירא להו בככור דאנ"ג דשחטיה בקדושה קאי ואין נוהגין בו בזיון להרגילן הכי נמי סבירא להו בפסולי המוקדשין דא"למי למתפס פידונן שקדושתן על פדיונו והן יוצאין לחולין אבל בכור לא דכתיב כה לא תפדה: ולית ליה לר"א בר"ש כל פסולי המוקדשין נמברין באימליו. דנוהגין בזיון למוכרן בשוק מ"ט משום דכיון דשרית ליה לנהוג בהן כמו שירצה לשוקלן ולמוכרן בשוק מוסיף ופויק אותו ביוקר הכא נמי כיון דשרית ליה דמרגיל מוסיף ופודן ביוקר: אמר רב מרי. לית ליה

לאחריות וי"ל דמשתמע ליה השתא כיון דבשעה שהפריש השני היה יודע שלא יתכפר בו אלא בשני שבזוג ראשון ה"ל באחריות ולא דמי להפריש לאיבוד דלעיל דהתם היה סובר דהראשון נאבד ומתכפר בזה שמפריש עתה והוה ליה במתריש לאיבוד ולא הוי באחריות אבל הכא

שהיה יודע בשעת הפרשת השני שיתכפר בראשון הוה ליה כמו אחריות ואפ״ה קאמר דיחיד מתה וקשה לרבי אושעיא דאמר מפריש שתי חטאות לאחריות מתכפר נאחת מהן והשני רועה ומשני רב לטעמיה דחמר מלוה ברחשון ומשעה שהופרש הופרש לאיבוד ואין זה אחריות ולכך מתה והא דמדמי ליה לעיל למפריש לאיבוד היינו מטעם דמלוחו בראשון או שמא יש לפרש דס"ל הכא כרב הונא דאמר לעיל לגו אינה אבודה אינה מתה לא לרבי ולא לרבנן ומשום הכי פריך מינה דהיה סבור שהוא כמפריש לאחריות: רבי אדעזר בר' שמעון אומר אפילו כשר בעלת מום בקדירה כו'. יא"ת מ"ש הכא ממתני׳ דאמרי רבנן בההיא דמתני׳ דאפילו מרק דמה דשניה בעוד ראשונה בעלת מום קיימא אין לה דין מיתה והכא אמר דאם נשחטה בעלת מום משנזרק דם תמימה אסורה ולר' אלעזר בר׳ שמעון אפילו בשר בקדירה כשמורק דמה של תמימה תנא לבית השריפה ובמתני׳ דאם נשחטה בעלת מום קודם זריקת דמה של תמימה דכשרה ויש לחלק דבההיא דמתני' כיון דהיתה כבר בעלת מום קודם הפרשה של זו אין עליה קדושה כל כך אבל הכא דהופרשו לאחריות ונראו שניהם להקריב לד]עליה קדושה יותר:

הדרן עלך ולד חמאת

בשעת הפרשה לרבי מתה לרבנן תרעה אבדה בשעת כפרה לרבגן מתה לרבי רועה ייקל וחומר ומה אבודה בשעת הפרשה דאמרי רבנן רועה אמר רבי מתה אבודה בשעת כפרה דלרבנן מתה לרבי לא כ"ש אלא תני הכי אבודה בשעת הפרשה לרכי מתה לרבנן רועה בשעת כפרה דברי הכל מתה: רבי אלעור בר"ש אומר וכו': י יתנו רבנן דאין מרגילין ביום מוב כיוצא בו האין מרגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא ביו"ם דקא מרח מירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסרא ∞בית שמאי היא ראמר בכור בקרושתיה קאי ∞דתנן ב"ש אומר ילא ימנה ישראל עם הכהן על הבכור פסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא ר' אלעזר בר"ש היא דתניא יהיו לפניו שתי חמאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תפדה נשחמה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת משנזרק דמה של תמימה אסורה רבי אלעזר בר"ש אמר אפילו בשר בעלת מום בקדירה 🤉 ונזרק דמה של תמימה יוצא לבית השריפה ורב חסרא לוקמה אידי ואידי כב"ש דלמא כי אמרי ב"ש בבכור דקדושתיה מרחם אבל פסולי המוקדשין לא ולוקמא אידי ואידי כר"א בר"ש דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי ים[מוקדשין] דאלימי למיתפס פדיונן אבל בבכור לא ור"א בר"ש לית ליה האָ ©דתנן יכל פסולי המוקדשין נשחמין באימליז ונמכרין באימליז ונשקלין בלימרא אלמא ים כיון דשרית ליה פוגם שמשביח בעור פוגם ספי וזבין יחי אמר רב מרי בריה דרב כהנא מה שמשביח בעור פוגם בבשר [4] (אמרי) במערבא ייו משמיה דרבי אבין מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים רבי יוסי בר אבין אמר גזירה ישמא יגדל מהם עדרים עדרים:

הדרן עלך ולד חמאת

הבעלים מיקרייא הלכך גבי הרגלה נמי אע"ג דאיפריק ואישתחיט בקדושתה קיימא: אידי ואידי כבים שמאי. מודודאי כי היכי דמחמרי ב"ש בבכור מחמרי נמי בשאר פסולי המוקדשין מ"ש דאוקים רישא כב"ש וסיפא כרבי (ח יח [אלעור ברבי שמעון]: בכור אין לו פדיון דכתיב (במדבר יח) לא תפדה ואם פדאו אינו מופס פדיונו ^{יש} בקדושתו: **נשחטין באיטליו**. אלמא לאו בקדושמייהו קיימי מכי איפריק ואישתחיט: **אלמא כיון דשרית ליה**. למוכרו באיטליז טפי ופריק ליה מיד הקדש ביוקר הואיל וסופו למוכרו יפה גבי הרגלה נמי לישתרי ליה להרגיל דכיון דידע בשעת פדיון דפסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור בדמים יקרים טפי ופריק ליה מיד הקדש: מה שמשביה בעור פוגם בנשר. מה שמשתכר בדמי העור פוגם בדמי הבשר ואין כאן ריוח לפי שמתירא לחתוך העור וחותך הבשר ושוב אינה יפה לימכר: שנראה כעובד בקדשים. ע שעושה מפוח על הבהמה בעודה מחובר ועבודה ממש ודאי לא הוי דאין עבודה לאחר מיתה אבל נראה כעבודה: גורה שמא יגדל מהן. מפסולי המוקדשין: עדרים עדרים. דאי שרית ליה להרגיל משהי להו ^{נאז} ולא שחיט עד שיזדמנו לו נפחים ואתי לגדל עדרים ואתי לידי תקלת גיזה ועבודה ופסולי המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אפילו לאחר פדיונן _[בכורות יד.]: הדרן עלך ולד חביאת

קרבה שניה. שהביא בדמיה עד "קרבה של "קרב" במידה להיקוד ב"ר שמעון כרבי מבירא ליה. ומש"ה קאמר קס"ד דכרבי ס"ל משום שלא נשחטה הראשונה המוה אני שינה שלא נשחטה הראשונה המוה אני שינה להיקוד להיקוד ולהיקוד להיקוד הוטאה שכפה דבלים (בכלין האמר אלמא קדושת דמים (הא) דהאי בעלת מום דלית בה אלא קדושת דמים נחדית האפ"א ביה מהוה אלא הרא אפילו רשנות מתה אלמא אלימא קדושת דמים (הא) דהאי בעלת מום דלית בה אלא קדושת דמים נחדית האפ"א נדפרית מהד מאי לאו אפילו רבי דאמר והשניה תמות סבר ליה נמי בהא דמהה וכ"ש באחריות: לא לא סבר לה כרבי בהא אלא רי אלעור בר"ש סבירא ליה כאבוה כדאמרן: א**ין מרג"ל"ן ביו"ם.** לפשוט עור בהמה שלם לצורך מפוח ולהכי קרי ליה מרגילין דדרך הרגלים מתחילין לפשוט עור

אבל בחרי סדרי. כגון הפריש שני לבורי מעות לאחריות ונתכפר בא׳ דדחי להו לאינך אימא לית ליה: קמ"ל. ר' אמי: חמש הטאות מחות. בכל ענין שהן והך חדא מינייהו היא שכיפרו בעליה: כרבי סבירא ליה. דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה משום כפרו בעליה [באחרת]

וכי מפריש שניה לאחריות נמי שוז יכפרו הבעלים באחרת והיא מתה [ד] לשון זה פשוט: כרבי סבירה ליה. דמחמיר ואמר מפריש לאבוד כאבוד דמי וש"מ דאפילו היכא דליכא אבוד כגון הכא דלא אבדה הראשונה אלא באחריות שכשהוממה הראשונה הפריש יו אומה הכייתו ואפ"ה מתה: כאבוה סבירא ליה דחמר חמש חטחות מתות. בכל ענין שהן: לפי שחין חטחת לבור מתה. אשעירי יוה"כ קאי (a): **בעלי חיין אינן** נדחין. ולא נדחה הראשון במיתת חבירוישוכשהוא מתכפר אם ירלה יתכפר בשני שבזוג ראשון ואידך בתרא כמפרישו לאחריות כלו׳ שלא הופרש תחת אבוד שהרי לא מת מזוג ראשון . אלא שעיר של עואול ולא של שם ואפ״ה מתה וקשיא לר' אושעיא: רב סבר לה. כרבי יוסי דאמר מצוה בראשון דהתני גבי פסחים הפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ונמלא הראשון איזה שירלה יקריב ר' יוסי אומר מלוה בראשון ורב סבר לה כוותיה וכיון דמלוה בראשון הוה ליה מפריש לאיבוד ס (ד) תחלת הפרשתו של שני לא היתה לשם הקדש כאו אלא (לשם) כדי שיאבד וילך למיתה הואיל דס"ל מצוה בראשון אבל גבי שתי חטאות לאחריות כיון דאי הוה ים בעי מתכפר בהאי דשייך ליכא למימר תחלת הפרשה לאיבוד: אין מרגילין [ה] בבכור. כדרך שמתחילין להפשיט העור דרך הרגלים והופכו ימ שלם לצורך נפחים או לצורך דבש (ס) ושאינו רולה להפשיטו יה שלם כשמפשיטו יהן בסכין דרך בטנו מגרונו עד זנבו: לא בפסולי המוקדשין. שנפדו ושחטן: לא ימנה ישראל עם הכהן. לאכול עם הכהן בשר בכור בעל מום ששחטו כהן. אלמא אף על גב דהומם בקדושתיה קאי הלכך אין מרגילין בו דדמי כעבודה בקדשים וכעובדין לחוליו: בעלם מום ספדה. (ו) חודם מו הפרשת השניה והנך שתי חטאות לשם חטא אחד הופרשו שנפל מום בראשונה והפריש שניה תחתיה: נשחטה הבעלת מום (ו) . לאחר פדיונה: אסורה. דהואי חטאת שכיפרו בעליה: יוליה לבית השריפה. את בשר הבעלת מום. אלמא אע"ג דאיפריק ואישתחיט בקדושתה קיימא וחטאת שכיפרו

הגהות הב"ח

(ל) גם' ואמר רב וכו' וכשהוא מתכפר: (ג) שם טפי וזבין: (ג) רש"י ד"ה לפי שאיו וזמן. (ע) רש" ד"ה כפי שמין וכו' קאי נ"ב ע"ל דף כג סוף ע"א: (ד) ד"ה רב וכו' דתחלת: (ס) ד"ה אין מרגילין וכו' וכשאינו רולה להפשיטו שלם מפשיטו: (ו) ד"ה בעלת מום מפשיטו: (1) ד"ה נענת מוס מפשיטו: (1) ד"ה נענת מוס מפלה שנעשה בעל מום קודס הפכלת: (1) ד"ה נסתטה הכעלת מוס כו' אף ללחר פדיונה לסורה כל"ל והד"ל: (1) ד"ה לידי וכו' כר' שמעון הס"ד ואח"כ מ"ה בבכור לא

הגהות הגר"א

[א] גם' אמר רב. ל"ל ואמר רב: [ב] שם רב לטעמי. גרש"י רב ס"ל כר"י: [ג] שם אמרי כו'. חחר למעלה וא"ל למירון דר"ח בין בבכור בין בפסולי המוקדשין וכן ד' יוסי בר אבין נמי קאי למעלה (וכן פירש רש"י בבכורות): [ד] רש"י ד"ה כרבי. והיא מתה הס"ד ומה"ד לשון זה פשוט כרבי ס"ל והד"ל: [ה] ד"ה אין מרגילין. בבכור ל"ג:

> מוסף רש"י מובא בסוף המסכת

רבינו גרשום

אבל בתרין סדרי. היינו כ׳ צבורין ונותר אחד מהן לית ליה: קפ"ל. ר׳ אמי דאית ליה: מפריש חפהו לאחריות מיבעי דרועה. דהכא ליכא אבודה: אלא אליבא דרי שמעון הא אכרה חמש המארם. מתות. והאחת מהן חטאת שכפרו בעלים והכא ליכא למימר והא אית ליה לר' שמעון נדבה דאמרינן כי אית ליה הני מילי במותר מעות חטאת אבל הכא דחטאת עצמו נותרה לר"ש ודאי מתה: אלא אליבא דרבי. קאמר מתה: אלא אליבא דרבי. קאמר רועה דכי אמר רבי מתה באבודה אבל באחריות ההיא דנותרה רועה: ואידך שני שבווג שני. הוה . ליה לאחריות שאם יאבד שני שבזוג ראשון יקרב זה תחתיו וקתני הא דיחיד מתה וקשיא לרי אושעיא דאמר חברתה רועה: אמר לך ר' אושעיא רב אומר בעלי חיין (הן) אינן נדחין וכשהוא מתכפר כו'. סבר לה כר' יוסי ראמר לענין פסח מצוה בראשון ואמו לענין פטוז מצוז בו אשון הכא נמי מצוה בראשון והוה ליה אידך שני שבזוג שני מופרש לאיבוד וכל מופרש לאיבוד כאבוד דמי והיכא אמר ר' תמות באבוד זכל האחריות דליכא באבוד אבל באחריות דליכא אבוד לא א״ר הלכך הא דיחיד תמות כר׳ יוסי ולי לא סבירא לי: ר' אלעור ב״ר שמעון אומר אם קרבה שניה. שהביא בדמיה עד

ין ב--: דכשהפיים ידע שלא יתכפר בראשון הוה ליה כמפריש לאחריות. הר״י ז״ל: ב"ש היא דאמר בבור בקדושתיה קאי. גליון וכ״ת וכי סתם לן תנא כב״ש מצינו למימר דה״ק בכור אסור להרגיל כמו ב״ש אומרים דאסור כוי: ר״א בר"ש אומר אמ' בשר בעלת מום בקדירה ובוי. עיין בהשמטות בסוף המסכת: רש"י ד״ה יוציא לבית השריפה ובו' וחמאת שכיפרו הבעלים מקרייא. עיין בהשמטות בסוף המסכת:

לדי אלעזר הא מיט דמה שמשבית בעור פונם בבשר הלכך לית ליה: ב**מערבא אברי** משיה אסור ד**ניאה כעונד עבודה בקדיש:** וד' יוםי בר אלעזר הא מיט דמה שמשבית בעור פונם בבשר הלכך לית ליה: ב**מערבא אברי** משיה אסור ד**ניאה כעונד עבודה בקדיש:** וד' יוםי בר אבין אםר מש"ה אסר דאי שרית להרגיל פעמים שאין מצויין שם נפחין שקונין העורות לצורך מפוחין ומשהין אותן ומגדלין מהן עדרים וגזירה שמא יבואו בהן לידי תקלה שיעבדו בהן הלכך גזרו דאין מרגילין בפסולי המוקדשין ולא אתו למישהינהו: הדרן **על**דן ו**לד הבאת**

יאידך הוי ליה כמפריש לאחריות וקהני דיחיד מתה. ומר׳ יוחנן דאמר מתכפר בשני שבזוג שני וראשון ימות לא מצי מייתי דראשון . נראה בשעת הפרשה ושוב נדחה הלכד הוי דיחוי יותר ממפריש שתי חטאות דבתחלת הפרשתו הי׳ יודע שאחד מהז ידחה. תוס׳ אחרות . גליון ואע״ג דלעיל פריך מינה לר׳ אבא ומדמי לה למפריש לאיבוד והכא מדמי למפריש לאחריות, מצינו למימר שהמקשה סבר דכיון